

ОРДЕН

орган релігійно
філософської
думки

Ч. 4 (7)

Липень

1946

Існує вогонь найсвятіший.

Кристалі етеру палають у ньому як паливо. А він же горить у етері а етер у ньому полум'ям розцвітає.

А найясніша світлість його світла - це істота Перуна.

І полум'ям цим палаючи, вічна розкіш Вішну всі вселенні всепронизує.

Цей вогонь найсвятіший хай лицар Перуна у своєму серці як вогненну жертву розпалює.

А той є лицарем Перуна, що на жертovníку святої ідеї із життя свого творить жертву цілопалення.

х х х
х х

З циклю передвістя Ордену.

СПАСИТЕЛЬ ПЕРЕМОЖНИЙ

Зендавеста: Яшт ХІХ. 88-96

Лавасем итатепи/

Потужню княжу владарність,
Богоданну прославаляємо,
Любиму і творчу,
Спасенну і доброчинну,
Оживлюючу і до висот ведучу,
Над усі істоти благородну. 88

Вона дасться Спасителеві Переможному 89
І Його дружинникам,
Коли Він Людськість досконалою сотворить,
Щоб вона ні старілась, ні вмірала,
Не розкладалась і не гнила,
Лиш вічно жила в розрості і волі;
Коли мертві воскреснуть
І жива Людськість у Безсмертність увійде
І буде діяти згідно з волею Його.

Всі істоти стануть безсмертні, 90
Що ішли за голосом закону.
А Зломара щезне там,
Звідкіль вона вийшла,
Щоб нищити Праведного.

і його дітей і його дім.
тоді щеде Зломара
і непокірний Злий.

Задля її Могучости і її Достойности
Кличу її голосним заклинанням,
Потужну княжу владарність,
богосотворену, жертвосотворену.
Потужню княжу Владарність,
богоданну прославляємо.

.....
.....
.....

Очима повними мудрости 94
буде Він споглядати
і всі істоти до себе Він прив'яже,
після прогнання злотворительки Зломари.
І цілу земську сутність
Очима повними сили Він проникне,
а цей його погляд
усі земні створіння безсмертними учинить.

Появляться дружинники 95
Переможного Спасителя Астватарети,
Добродумаючі, добрословні,
Добродіючі, добровірні.
Ніколи не ламають вони слова

своім язиком.

Це вони проженуть переможно
гордого, кровожадного Дешну,
а Він, Спаситель, стане Володарем
над злотворчою, із темної ночі зродженою Зломарою.

Буде переможена Зла Думка,
а Добромисль переможе Його.
Буде переможена Забріхана Мова,
а Мова Правди переможе їх.

96

.....
.....
.....

Злочинний Агріман - Чорнобог
Безсилий подасться у втечу.

Задля її Могучости і її Достоїнности
Кличу її голосним заклинанням,
Потужню княжу Владарність,
богосотворенну, жертвосотворенну.
Потужню княжу Владарність,
богоданну прославляємо.

З циклю передвістя Ордену

СПАСИТЕЛЬ ПЕРТМОЖНИЙ

Вішну - Пурана ІУ. 24. і.д.

Коли Віра і Право /dharma/, проголошені Об'явленням
і традицією цілковито підупадуць,

Коли Епоха Калі /Kali-yuga/, тобто Епоха Царя Безбожників
і Тьми, буде наблизатися до свого кінця,

Тоді частина /істоти/ Творця Всесенної,

Батька усіх сотворінь, живих і неживих,

Що обіймає початок і кінець світу і всю вселенну,

що має постать Брагмана,

якого справжнє тіло є Духом /atman/, божественного
Васудеви,-

/тоді частина його істоти/зіjde на землю і в домі
шановного жерця іменем Вішнуясас у Сямбгалаграмі
прибере постать

КАЛ'ЬКІНА,

із вісьмома тазмними силами,-

і приведе своєю ^{божественною} необмеженою
силою до знищення усіх варва
рів, розбійників і злочинців.

Він надасть Всесенній свої нові закони,

Він пробудить до життя мертві душі тих, що живуть на при-
кінці ^{Епохи} Царя Безбожників і Тьми,

І стануть ці душі чисті і прозорі як хрусталь.

А люди, що будуть в тому часі переображені, об'єднані разом,
несуть у собі сім'я Майбутньої Людсь-
кости.

І вони сотворять потомство, що
житиме згідно з законами Нової
Світлої Епохи /Крґаґаґа -/.

х

х

х

З циклю передвістя Ордену.

СПАСИТЕЛЬ ПЕРМОЖНИЙ

Апокаліпсис, XIX, 11-16, 19.

"І я побачив небо отворене, а ось кінь білий, а той, що сидить на ньому зветься Вірний і Правдивий. Він судить справедливістю і бореться.

"Його очі були як полумінь вогню а на голові було в нього багато корон і мав він ім'я написане, якого ніхто не знав крім нього".

"А був він одягнений у одержу зрошену кров'ю; а на ім'я йому Слово Боже".

І війська небесні їхали за ним на білих конях одягнені в лєн білий і чистий".

"А з його уст виходить гострий меч, що ним побиватиме народи і пануватиме над ними булавою ж заліза..."

"І мав він на своїй одезі і на своїм голєні написано Князь Князів і Володар Володарів."

.....
.....

"І побачив я звіря і царів земних, і війська їх, зібрані щоб вести бій із сидячим на коні і його військом,"

х х х

З циклу передвістя Ордену

СПАСИТЕЛЬ ПЕРЕМОЖНИЙ

/Григорій Сковорода, твори «Видання Бонч-Бросевича/

"Вірне слово, що Цар і Суддя Ізраїльський, а християнський Бог це Біблія. Але цей Бог наш перше на єврейський потім на християнський рід навів безчоленні і жахливі виливи суєвір'я. Із суєвірій родилися роздори, опорт, секти, межисобиці і дивні ворогування, ручні і словесні війни, молодечі страхи і інше". /361/

"Цей семиголовий дракон розливаючи хлюці гірких юд, цілу земську кулю покрив суєвір'ям" /361/

"А цей же, знай, ввеоь ю топ не із нищого неба нам даний; але адська зміїна челюсть, відригаючи, його відригнула, розливаючи його розілляла". /509/

"Скажи я тепер душечко моя, чи не заслужив цей змії за такі відриги, роздори, язви, муки на всесвітній омїх, обмерзіння і зневагу". /509/

"А розтопче змієві голову спочиваючий у сонці - вибраний символ символів...

І так змії останеться тільки підніжжям перебуваючого у сонці". /386/

x

x

x

Орден носить назву: "Орден Бога Сонця".

Орден як метафізична сутність творить магічно - містичну єдність богів, духів, народів і одиниць із Духом Вселенної. Через цю єдність здійснюється творчість світа із божественних первнів їх природи.

Процес творення світа, людства, його історії, його народів і інституцій знаходить в Ордені в дотеперішному розвитку світа своє самоусвідомлення а через те і можливість своїх найвищих завершень.

Орден у світському значенні цього слова це об'єднання лицарів Бога Сонця для здійснення найвищих божественних цілей народів і людства, наскільки ідеали цих народів і людства є об'явлені в процесі історії їх найвищими духами.

Лицар Бога Сонця це той, що на вівтарі Ідеї Ордену Бога Сонця із свого життя творить жертву цілопалення.

Орден як цілість характеризує найвища духаво суверенність, що виявляється у повній незалежності його руху від якого небудь морального проводу чи авторитету існуючих релігійних організацій світу.

Воля Ордену спрямована на це, щоб пізнати найвищі незбагненні цілі творення світу незбагненим Боєм Богів, що проявляє частинно свою сутність в історії, а далі дати їм вияв у дії і довести до здійснення.

Отже ціль Ордену - це творення світу із найсвятіших первнів людського духа.

Ці вічні цілі Ордену досягаються кожночасною героїчною і наполегливою творчістю добра у світі.

Часткові цілі визначає собі Орден на поодиноких етапах своєї творчості у історії людства.

Структура Ордену побудована на гієрархічному принципі кругів і ступенів, що являються природними етапами посту і духового розвитку людини від стану біологічної темноти аж до найвищих висот самоусвідомлення і здійснення своєї сутності.

Орден складається з дев'яти кругів, кождий по дев'ять ступенів.

Основою єдності Ордену є авторитет Володаря Ордену, який після смерті Творця і першого Володаря Ордену вибирається визначеним числом лицарів найвищих кругів.

Володар Ордену є рівночасно Найвищим Жерцем Бога Сонця.

Єдність Ордену ґрунтується далі на любові, вірності і послуху до Володаря і Найвищого Жерця, до всього лицарства і до поодиноких членів Ордену.

Послух в Ордені слід розуміти як морально - релігійне зобов'язання.

В Ордені здійснюється найвища свобода людської волі, совісти і діяльності.

Орден виховує своїх членів в дусі героїчних ідеалів борні добра зі злом, вимагає найвищого напруження волі і найвищих жертв у кожночасній активній творчості добра у світі.

Орден дає своїм членам повне усвідомлення, а на вищих ступенях також безпосереднє відчуття безсмертності, а вслід за тим повну погорду і владу над в'ящим фізичною смертю людського тіла.

М. Орест

НАПИС НА БРАМІ КЛАДОВИЩА

Для тебе тлінням ми, о гостю, стали;
Ні написи на плитах мовчазних,
Ні намогильна зеленъ розбуяла,
Ні віща глибина речень святих
Тобі не скажуть, де ми є і хто ми.
А прагнеш ти спізнати невідоме,
Що ви звете убогим словом т а м, -
Стань, брате, написом і тлінням сам.

М. Орест

ПОНИЖЕННЯ ДУХОВІ

Тіло собрата, сковане смертю, лежить перед нами;
Чуємо туги тягар, чуємо пониження гніт.
Що ж несемо ми в глибинах своїх, що видовищем смерті
Тяжко понижене в нас? Дух несмертельний. Амінъ.

М. Коцюбинський

АПОСТРОФА ДО СОНЦЯ

Сонце! я тобі вдячний. Ти сієш у мою душу золотий засів - хто знає, що вийде з того насіння? може вогні?

Ти дороге для мене. Я п'ю тебе, сонце, твій теплий цілющий напій, п'ю як дитина молоко з матерніх грудей, так само Зеплах і дорогих. Навіть, коли ти палиш - охоче вливаю в себе вогняний напій і у'явлю від нього.

Я тебе люблю. Бо...слухай:

З тьми невідомої з'явивсь я на світ - і перший віддих, і перший рух мій -- в темряві матернього лона. І досі той морок наоколо панує - всі ночі, половину мого життя - стоїть він між мною і тобою. Його слуги - хмари, гори, темниці - закривають тебе від мене - і всі троє ми знаємо добре, що неминуче настане час, коли я, як сіль у воді, розпушусь в ній завжди. Ти тільки гість в житті моїм, сонце, бажаний гість, і коли ти відходиш, я хоплюсь за тебе. Довлю останній промінь на дмарах, продовжую тебе у вогні, в лампі, у феєрверках, збираю з квіток, з сміху дитини, з очей коханої. Коли ж ти гаснеш і тікнеш від мене - творю твою подобу, даю наймення їй "ідеал" і доваю у серці.

І він мені світить.

З циклу передвістя Ордену

С. Черкасенко

З А С П І В

Коли-б не ви, мої пісні
Потужно - голосні,
Заснуло-б серденько навіки,

Туман життя, туман облуд
Завів-би душу в бруд,
В його кривавії сторіки!..

Народе мій! коли-б не ті
Глаголи пресвяті
Твоїх пісень широю крилих,

Знес^ия-б ти в брудній тюрмі,
В московському ярмі -
В змаганнях чистих та... безсилих...

Благословім же наш талан!
Пісень важкий таран
Ще грізно б'є в прокляті мури.

Вперед, вперед - до перемог!
Вперед - там Сонце - бог,
Позаду - пітьма і торттури!

В О С К Р Е С Е Н Н Я

Весна і знов передчуттям -
Жалом солодким і болючим -
Всього прошила,
І стрепенулись впаді крила
Бажанням соншним, могутим -
Життям!

До Сонця - геть у височінь,
Де з криком рине гайвороння!
Там бистрим зором
Намилуватися простором,
Обняти, зміряти бездоння
Глибінь!

І побрататися із ним -
Із Сонцем - богом у блакиті -
І богом стати,
Щоб вже ніколи не вмірати,
І хмурий день зробить у світі -

Життям!

З У С Т Р І Ч Б О Г А

Червоні гір стрімких шапки,-

Горі червоні!

В багрянім сріблі оболоні...

Куряться жертви благовонні,

Співають в захватах пташки...

Беру квітки,-

Гряде мій бог в ясній короні!..

В тумані сонце устає,-

Сонце в тумані!

У хмарах усміхи багряні

Прогнали привиди останні,

І серце зрушене мов

Знов щастям ба,-

Дзвенить в нестриманій осанні...

МИ - ДЕ СОНЦЕ

Ми - де Сонце! В океанах
Златосяйвого життя
Не збудуєм на оманах
Молодечого буття.

Ми - де Сонце! Не змарнуєм
Сил з низинах десь, на дні.
І, як крицю, загартуєм
Дух у соняшнім горні!

Ще не битими шляхами
До завершень ми підем
І в землі холодні ями
Наше Сонце понесем.

Звійтесь, крила соколині
Молодих огневих мрій!
Наше Сонце - Україні,
Рідній Матері старій!

О НІ, НЕ МАРЕВО...

О ні, не марево, не сон це...
На горах ми-під нами світ,
В блакитнім золоті зеніт-
Над нами -- Сонце!

Хто ми?.. Встають прадавні міти
В огні фантазії і мрій...
Титани ми у хвилі сій,
Ми - Сонця діти.

І з вівтарів пресвітлих бога,
Як той преславний Прометей,
Ми киним сяйво для дядей
У тьму барлога,

Розбудим творчими огнями
Дітей збруднілої землі -
Злетіть орлами на шпилі,
Де Сонце з нами!

ДО СОНЦЯ УКРАЇНИ

Там у безстріхій хаті, хвора мати тужить.

Голубкою над синами - молодими соколами своїми припадає.

Сім'я приречена на поступове вмирання.

Хату чагують панцери.

Якісь чужинці - солдати біля них гвалтують молодих дівчат.

То дочки тієї матері. Вона дивиться ось у вікно на них.

О! Що говорять в цю мить лчі материні!

А за панцирами тріюмфує розхрістана музика. Длеться спирт. І між незрозумілими викриками чуються заплакані уривки слів:

"Брати... ми вас ждали... Що ж робите! Боже... О, Боже!.. Рятунку!.."

Через шосе, по якому прослалась державна, ще вчора фронтowa смуга, в чужій оселі хвилюється сивий юнак.

Брат трьох братів, цих сестер. Син хворої матері.

Він через закопчене вікно бачить хижака солдата, що зубами вплився в ніжні груди сестри.

Він чує, як тужить мати.

Чує, як пов'язані брати шлють прокляття світові, що покірним ягням дримає під ногами п'яних насильників.

Самотній син з м'ясом обкушує нігті на пальцях, і не помічає на них крові.

Але... ще сам в собі. Свідомий і зрівноважений, він знає, що він один, і нічого не може вдійти проти тисяч і крат сильніших сталених потвор.

...і він підносить свої руки, окривавлені, до небес, де полум'яною кулею горить Сонце.

Молиться Сонцеві - щоб воно освітило темні душі потвор подібних до людей двадцятого століття.

Щоб із їхніх душ випалило Сонце апокаліптичних бестій, котрі знаходять поживу для свого існування тільки в крові ними обезчещених людей.

Тільки...

Тільки в їхніх голгофських муках.

О, Сонце!

Розтопи закам'янілих потвор, що сльозами сміються в душі людській.

Облий громовим вогнем землю, що століттями згинається під ногами інквізиторів.

Землю, котра вже не може приймати в святі свої груди крові.

Бідний самотний син!

Тобі вільно вийти з чужої оселі, де тобі постелили теплу постіль холодні люди.

Та певний ти, що на першому кроці до сестер, тебе пронизуть гарячі кулі. І впадеш ти, як стомлений підбитий птах у багно. В страхітливе багно бездушних людей.

О, хто сотворив тих людей?

Хто із їхніх грудей викрав людські душі? Викрав тільки їм властивого щирого святого Бога. Вселив замість нього

тічку голодних гадюк.

Люди з гадюками в душах. Мені...мені так жаль вас.

Як мені боляче дивитися на ваші викривлені уста! На ваші здичілі очі.

Прірву міжнародньою горя я бачу в тих очах. Читаю в тих потворах.

Бідна моя Земле!..

Стократ обікрадені, мої побратими під кривавими прапорами ідуть схилити непохиясті голови до ніг червоного демона.

Мені хочеться вас спасти.

Я хочу голими руками своїми із душ ваших вижбурляти гадюк, котрі там уже наплодили гім'я ^{для} своїх потомків.

Рідні брати, рідні!

Праведна козяцька крові!

О, Душе щира Українська - тебе не могли б пізнати кровні попередники!

Від тебе відцуралась би Вітчизна Богдана, Богуна, Сквороди, Тараса.

Вона б стала болем, а біль її - болем дивився б на тебе.

...Син за кусень в ньюю ж на очах вкраденого, потім йому даного хліба - веде на ланцюгові тиху матір до шибениці, а за цигарету сестру дає п'яному солдатові на обезчещення.

О, претемна темінь бездушних ефіяльтів!

Чи-ж можна людей без людяности привернути до людяности?..

Брате в чужій оселі, в твоїй душі ще є людина - виходь!

Скоріше виходь на найвищий у світі амвон, де тебе не...

могла б дістати та бестія, і кричи на весь світ.

Гукай до Сонця!

Може воно перелле твої жадання в огненні снопи, а потім розкидає їх по всіх кутках планети земної.

Рідна моя, рідна Земле!

Вижбурляй зі своїх притоптаних грудей море костей.

Хай море валле твоє лоно.

І тоді затихнуть ридання голодно - божевільних матерів, що обгризують в агонії смерти м'ясо на руках живих дітей.

О, це ... моя Б а т ь к і в щ и н а!

Веселі гультяї Парижу Мадриду, Нью-Йорку, Москви - а її тригертовенний син .

Розтерзане тіло України.

Ти не чуло, людство, про таку країну.

Історія не гідна глянути на трагедію У к р а ї н и.

Озброєний німець, котрий сьогодні лежить під руїнами спаленої імперії, знав, що він помирає за всесвітнє панство.

Німець хотів ножем приборкати красу світу. Заволодіти а народами, землями, сонцем.

Омертвити ненароджених в народжених.

Перетворити людство планети в плем'я дикунів часів Магелана.

Він це знав - і це знав світ.

Лицарі невідомої України йшли зі степів, ярів, гір, лісів з відкритими грудями на бій з носіями смерти.

Горіли вони на вогнищах, колесовані дикунськими оргіями. І теж знали, що вони горять за Правду Праведну, і волю для

народів.

Вони це знали.

Вони знають і сьогодні.

Та цюю не знає людство.

Воно повертається до них спиною.

Косо кидає погляд на їхніх осиротілих дітей, котрі оскитаються в руїнах Європи, мруть під рідними тинами.

Мені хочеться через фронти минулих війн, через часи громових катаклізмів, через пожари і шибениці полетіти в козацькі степи давно минулих століть.

І там ціною власного життя затримати стерно історії. І сказати всім, всім, всім, що треба зараз же змінити курс, бо людство дійде інакше до трагічних днів двадцятого століття.

І сказати козацтву хочеться, щоб воно пропустило через свої степи татарські орди на Варшаву, Берлін, Відень, Париж, Рим - на Європу.

III

Щоб воно ціною крові теперішніх і майбутніх поколінь лицарського народу не рятувало Європу, бо вона обов'язково, зрадить, насміється.

Століттями кривуватиме над вашими ранами і закладатиме в них свої пазури. Загордиться і не визнає вас за людей.

Більше - реготатиметься в п'яних ресторанах над вашими святинами, коли їх буде нівечити і присвоювати дикий імператор.

Бідний мій рідний Краю!

Ти вислужився перед сусідами, і вони тепер звільняють

тебе від "клопотів" — розписуються за тебе самі.

... і коли б завтра всевладний демон вирізав дітей від колиски до підлітків у цьому краї, в шумних столицях держав світу ніхто не довідався б.

Який сьогодні чорносільний ворог України?

З його рота летить отруйна лють — не може він вирвати з Українського неба Українського Сонця.

Того всевітнього свідка. Мовчазного і огненного.

... Викрадено за те душу народу і її ночами виривають темні силуети по проваллях.

Замість неї, в груди народні влаштовують іржавий толочій черствого матеріяліста.

Ви потонули в буденних турботах, заниділи на міліні, захолинули на золотій середній дорозі, не бачите самі себе, не чуєте шуму вітру, що летить з батьківських степів і освіжає ваші заспані вії...

Ви не бачите...

Бачу — летить шалене ядро по планеті земній, щоб зупинитись там, де кипить центр всевітнього пекла.

Ядро встановиться на Україні.

Кривавий диктатор інформуватиме світи, що розумне ядро, безумовно, захотіло спинитися тільки в країні "побідного соціалізму".

А йому спішили б на допомогу тисячі тих, котрих він вчора засудив на смерть через повішення, щоб вислужити в нього для себе продовження життя.

О всевладний деспоте!

Тебе славлять народи оплєсками, як їм на кіно-екрані покажуть твою статую.

Співають тобі пісні, як гододний жебрак, що три го-

дини танцює перед багатим п'яницею, щоб той сердито жбурнув йому сантим.

Тебе славлять люди перед очима яких, тобою оповноважена смерть гасить світло сонця; в яких ти витвориш варварський нахил до вбивства.

Коли ти розгніваний, перед тобою тремтять мільйони, знаючи, що від одного руху пальця твоєї руки всевладної міняється доля мільйонів.

Сьогодні твої гайдуки точать ножі.

Летять іскри від імперіялістичних точил. І кожний раб знає, що ти починаєш сміло кидати погляд на Лісабон і кожний мовчить.

На мурах цього старинного міста, подібно Києву, ти плануєш покласти кривавий прапор над своїм портретом.

Для тебе існуюче людство - необчислима маса живого м'яса, яку треба підогрівати обіцянками, манити ласощами, бадьорими похвалами п'янити крикливими гаслами, приборкувати тюрмами, туманити голодом, яку треба розцькувати, звести на самовбивчу різню одну клясу на другу.

поетів

Ти примусив поетів осміяти, і вони стали дешевими вудичними катаринщиками. Одночасно всіма ошлами переконають людей, що є в світі єдине понад сонце, яке світить "із древніх мурів Кремля".

Сонце, що на небі - другорядне, маловартісне, бо воно світить всім - і капіталістам і "дворушникам" - і пролетарям і комуністам.

"Два сонця" - Сосюра.

Страх перед пекучим "сонцем" із Кремля проймає кості націям, родинам, матерям, дітям.

Страх перед смертю, голодом, які маєш до своїх послуг

деспоте.

Екзекуція - перший всемогутній твій сатрап.

Сантиментальний юнак боїться в розпалі першого кохання сказати два любовних слова до своєї коханки не згадавши твоє ім'я.

Процесії голодних з твоїм погруддям ідуть на кладовища, співаючи про "щасливе життя під конституцією твоєю".

Мати отруєє єдиного сина на його благання, бо він потрапив тобі в неласку, а через його буде нещасне все покоління: через його мати не може на зборах вірних людей отримати одрізок полотна, щоб прикрити собі тіло.

Сьогодні твої села прикрашують коштовними твоїми, деспоте, велетенськими статуями і всюди над селами скреготить голод і вимахують чорними крилами примари людодства.

І бояться залишки твоїх покірних зброєносців повернутися в села до хати, бо розлючені жінки, матері - розтервають кожного з них криками:

"Чого ж ти не вбитий. Чого ж ти живий."

Жінки з дітьми від рання до вечера риються в ріллі, бо за спізнення на роботу на п'ятнадцять хвилин - твої закони карають, як жорстокий державний злочин.

А ночами оплакують чоловіків, синів, котрі на віки заснули під селом. Ти їх вигнав з голими руками без хліба в шлункові на заміновані поля і вони від мін і кулеметного вогню твоїх гайдуків, що гнали їх вперед, з криком: "Ура!, Ура!" тобі - захлинулись у власній крові...

"То ж нехай собі, як знають,

божеволіють, косять -

нам своє робить."

-антукраїнський поет - Тичина - комуніст.

Ім подвижникам зненависти і смерти, треба "своє робить".

Села без мушин: була ціль, були таємні накази по секретних відділах дивізії "своє робить" - зітерти, тих що бачили інший режим, були в інших тюрмах.

А без кінця пролітають зашнуровані вагони. І не слухняні раби крізь дощок прощаються із землею рідною

З них одні намагались втекти з твого легіону, другі вже блукали під Альпами, над Раїном, чи Дунаєм, і були схоплені гайдуками з "родіни".

...На Сибір, на береги далекого Амуру - непокірних псів!!!..:

Тріюмфуї, кривавий демоне!

Твої гайдуки своїми щоденними вчинками складають тобі присяги.

Вони готові по твоєму велінню по трупах своїх же дітей і матерів прокласти рельси через океани на материки.

По цих рельсах, щоб котився бронепоезд всесвітньої заглади. Це був би тріюмфальний апогей деспота всіх віків.

О, ти не знаєш меж!

Не знаєш границь кривавим прагненням.

Твої драконівські закони всемогутні.

Перед ними тремтять армії, і маршами стають лишень німими фігурами.

Будь же проклятий берлінський диктатор, котрий допоміг тобі своїми темними цілями скріпитися.

Котрий збаламутив, розколихав світ, і жбурнув його зі своїх м'ясорубок тобі на поталу. І ти дістаєш ключ від долі нації.

Сни жорстоких диктаторів здійснюєш ти : плавають
відрубані голови вірних катів твоїх, яких ти стратив
бо боявся, щоб їхній ніз не зачепив твою шкуру.

По крові нарочиті пливеш і п"еш її, і купаєшся в ній

Не можна темінк освітити темінню .

Зло не можна зліквідувати злом.

Не можна диктатуру знищити диктатурою.

Т и це знав і на ножах насильства писав "воля
і добро " .

Смієшся ти в очі народам, виливаючи на їхні голови
розтоплене залізо. Все лицемірство злих духів перепли
лось у тобі, демоне.

Я бачу - збирається над світом великий ураган.

Я бачу - над Європою повисла важка туча.

Полиється густа свинцева злива.

Буде злива очищаюча і остання.

Вона више з лона земельного вогнилі смітники
ріалістичних гнізд.

і... тоді відкине моя Україна від горла свого хи
нацькі пазурі демона.

Вийде людство на великий суд.

І судитиме огненними законами правди.

І вийде бідна мати. - моя Вітчизна із безстріхої
свої хати, підтримана синами - соколами на широкій
шлях Внесвітньої Місії .

І покривджені сестри умиватся святою росою чесни .

Прийде із чужої оселі сивий юнак, що благав спа -
сіння в Сонця, на широкому полі степи Козацькі .

Будуть спішити мільйони з Європи, Канади; Аргентини,
Америки, Великої Британії, Уругваю, Африки, Сибіру .

Індії — скитальців українських під небо своєї прадідів-
ської землі.

Створять соколи-логейдарне лицарство св"ятої матері
- України, що була приречена на поступове змирання,
понад історичний пам"ятник земній планеті .

Тріумфальний Храм Всеукраїнської Правди.

Величі Всесвітньої .

-Цей Храм стоятиме століттям і націям на спомин про
жахливу борню С о н ц я з Н і ч ч ю .

До Храму Всесвітньої Величі зходитимуться з Парижу ;
Бруселіму , Царграду , Берліну , Варшаву , Москви , Риму
всі , - всі , - всі ті , що захочуть подивитися на красу
і славу народу воскреслого із розжурляних сухих кісток,
із невинно пролитої крові , із мук народжених і ненародже-
них лицарів України.

Я мав змогу глянути на світ очима Бога в душі Лицаря.

Лицаря, що з живих воскрес серед живих .

Серед живих людей, котрі тремтять перед тавром страху
і смерті і мивотіють давно погаслим життям , котрі від
дня народження і до смерті не жили , а лінивою тінню сно-
вигали навколо життя, зітхаючи в райській покорі, в нарі-
ваннях.

х

х

х

Виданням "Ордену"

вийшла праця Володимира під наголовком: "Основна
сила творчості Шевченка" /літературно-історіозо-
фічна студія/

x x

Виданням "Брами Софії"

вийшов том віршів Михайла Ореста під наголовком
"Душа і Доля"

x x

Виданням "Ордену"

вийшла ерасторійна поема Володимира під наголовком:
"Повстань Перуне"

x x

Вийшло перше число "Ордену" англійською мовою з датою
травень 1946. Зміст числа:

Wolhadymur: The Mysterious Knowledge of Perun, Saviour the
Victorious /Zend-Avesta, Yasht XIX.88.f. Saviour the
Victorious /Vichnu-Purana IV. 24.p. Saviour the Victorious
/Revelation of St. John, XIX. 11-16, 19-21/. Saviour the
Victorious /Archaic Slavonic, "The Dragon - Fleeed"/
Wolhadymur: The Creation of Humanity. Wolhadymur: The
Divine Creation, The Sources of Orders Religion. The
Idea of the Order.

x x

Окремими типографічними випусками вийшли за дозволом
УНРРА дві енуціяції Володимира в англійській мові
під наголовком:

1/ The Creation of Humanity.

2/ The Historical Mission of Ukraine / First Part

At the Boundaries of Two Worlds.

З М І С Т

1.	Про Перуна знання таємне /фрагмент/.....ст.	I
2.	Спаситель Переможний /Зендавеста: Яшт XIX.88-96/..ст.	2
3.	Спаситель Переможний /Вішну-Пурана: IV. 24.і т.дет.	5
4.	Спаситель Переможний /Апокаліпсис, II-16,19/....ст.	7
5.	Спаситель Переможний /Григорій Сковорода/.....ст.	8
6.	Ідеї Ордену.....ст.	9
7.	М. Орест: Напис на брамі кладовища.....ст.	II
8.	М. Орест: Пониження Духові.....ст.	II
9.	М. Коцюбинський: Апострофа до сонця.....ст.	12
10.	С. Черкасенко: Заспів.....ст.	13
11.	С. Черкасенко: Воскресення.....ст.	14
12.	С. Черкасенко: Зустріч Бога.....ст.	15
13.	С. Черкасенко: Ми- де сонце.....ст.	16
14.	С. Черкасенко: Оні, не марево.....ст.	17
15.	Лев: До Сонця України.....ст.	18

ВИХОДИТЬ НА ПРАВАХ РУКОПISY

ВСІ ПРАВА ЗАСТЕРЕЖЕНІ